

APASSIT²

VANAJAVEDEN
HIRVIÖ

TAPANI BAGGE
CARLOS DA CRUZ

KARISTO

Teksti © Tapani Bagge ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava

Kuvitukset © Carlos da Cruz

Taitto ja kannen kuva: Carlos da Cruz

ISBN 978-951-1-40957-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

4041 0037
Painotuote

SISÄLLYS

ENSIMMÄINEN LUKU 6

jossa kadonnut apassi löytyy.

TOINEN LUKU 14

jossa tutustutaan automobiili-
kyytiin ja Vanajaveden hirviöön
sekä löydetään lisää apasseja.

KOLMAS LUKU 22

jossa tutustutaan vankilan-
johtajan perheeseen ja kuullaan
Kahlekuninkaasta.

NELJÄS LUKU 32

jossa etsitään vankikarkurin
jälkiä, nähdään viheltelevä
veneilijä ja kohdataan viiksekäs
herrasmies.

VIIDES LUKU 38

jossa kohdataan erikoinen
eversti.

KUUKES LUKU 48

jossa tutustutaan kartanon
puistoon ja rikospaikkaan.

SEITSEMÄS LUKU 56

jossa pohditaan tapausta,
Apassit saa uuden jäsenen ja
lähdetään yltämään Vanajaa.

KAHDEKSAS LUKU 64

jossa pelastutaan täpärästi – ja
sitten taas paetaan.

YHDEKSÄS LUKU 72

jossa hirviö uhkaa ja paidaton
insinööri ilmestyy.

KYMMENES LUKU 78

jossa nähdään savua, tulta ja
salaperäinen nainen.

YHDESTOISTA LUKU 86

jossa puidaan johtolankoja,
pohditaan juttua ja tartutaan
toimeen.

KAHDESTOISTA LUKU 92

jossa Apassit tarkkailevat koh-
detta ja kohtaavat uuden pedon.

KOLMASTOISTA LUKU 100

jossa neiti Laineella on kaksi
varjoa.

NELJÄSTOISTA LUKU 108

jossa pojat putoavat ja hirviö
näyttäytyy jälleen.

VIIDESTOISTA LUKU 116

jossa kaksoset joutuvat
kiipeiliin ja pojat kohtaavat
hirviön silmästä silmään.

KUUKESTOISTA LUKU 126

jossa kaikki viimein selviää – vai
selviääkö?

TIETOA 134

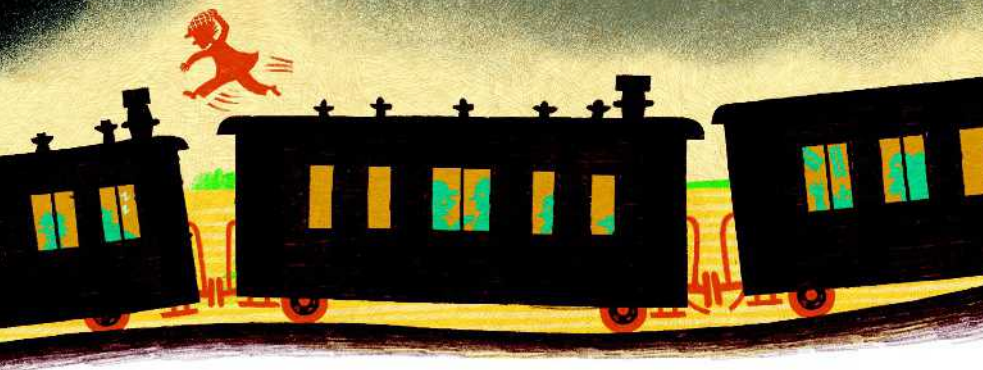
I. LUKU

JOSSA KADONNUT APASSI LÖYTYY.

Höyryjuna kiitäisi Helsingistä Hämeenlinnaan kolmessa tunnissa. Heikki, Erik ja Otto matkasivat mukavasti ensimmäisen luokan pehmustetuilla penkeillä ja katselivat alkukesän radanvarsimaisia, jotka vaihtuivat vinhaan. Aurinko paistoi, muttei vielä liian kuumasti. Eväsvoileivätkin maistuivat Apasseille.

Vain yksi kysymys vaivasi poikia: Missä Samuli oli?

Neljäskin apassi oli saanut postissa samanlaisen ensimmäisen luokan junalipun Hämeenlinnaan ja kutsun saapua perjantaina, kesäkuun kymmenentenä päivänä kello viisi j.pp. eli jälkeen puolenpäivän eversti Standertskjöldin puheille Karlbergin kartanoon. Eversti oli varannut heille majoituksen Mustan kissan matkailijakodista Rantakadun varrelta.

Poikien oli ollut määrä tavata Helsingin rautatieasemalla hyvissä ajoin ennen kello kahdeksaa, jotta he ehtisivät postijunaan. Samulia ei kuitenkaan ollut kuulunut ennen junan lähtöä.

– Ehkä Samuli meni jo edeltä, Erik arveli voileipänsä syötyään. Hänellä oli vehnäleivän päällä juustoa, jonka haju toi Heikille mieleen hikisen sukan. Erik näytti nauttivan siitä. Jälkiruoaksi hän avasi suklaaleivyn ja tarjosi siitä toisillekin.

– Mutta kun Samuli nimenomaan vaakuutti, että hän ehtii myydä aamun lehdet ennen kahdeksaa, Heikki muistutti. Hän otti suklaapalan nenäliinansa päälle, jottei se sulaisi. Hänellä oli vielä kinkkuruisleipää jäljellä.

– Ja minäkin ehdin käydä isän ja veljien kanssa verkoilla.

Otto oli kalastajan poika ja tuoksui paistetulta silakalta, jota hänellä oli ollut reikäleivän päällä. Suklaata hän otti parikin palaa.

Erik ja Heikki kävivät lyseota, joten heillä oli kesäloma. Erikin isä oli tiedemies ja professori, Heikin isä postivirkamies.

Samulin arvoitus jäi toistaiseksi ratkaisematta. Kukaan ei myöskään tarkalleen tiennyt, miksi eversti Standardskjöld oli kutsunut salaseuran puheilleen. Kirjeessä oli vain maininta: ”Haluan keskustella kanssanne luottamuksellisesta asiasta.”

– Mitä ihmeen asiaa sillä miljonäärillä voi olla meille? Otto ihmetteli.

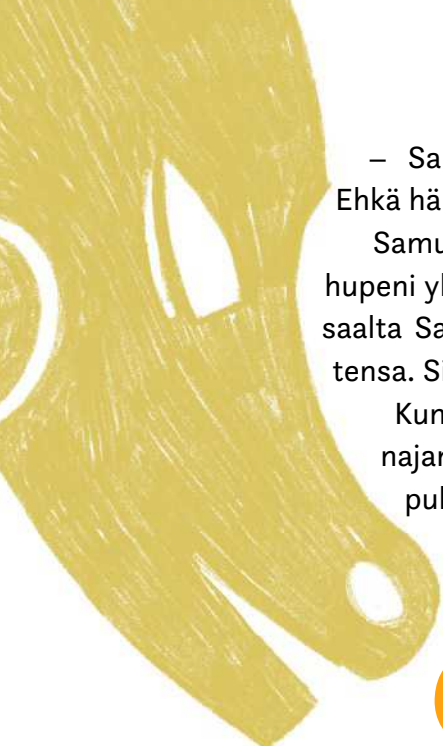
Heikki tiesi kertoa, että eversti oli rikastunut asetehtailijana Venäjällä ja palannut sitten rahoineen Suomeen. Hän oli perustanut puunjalostustehtaita Kymenlaaksoon ja ostanut itselleen palatsin Helsingin Kauppatorin varrelta. Karlbergin kartano Hämeenlinnassa oli hänen kesäasuntonsa.

– Minusta tuntuu, että eversti haluaa meidän tutkivan jotakin salaperäistä tapausta, Erik tuumi.
– Apassien maine on levinnyt Aavehevosen arvoituksen ansiosta. Meistä kirjoitettiin lehdistäkin.

Otto nyökkäsi.

– Kotiväki vain ei oikein tajua. Pitäisi olla joka aamu lähdössä kalaan, vaikka ihan hyvin faija saa ne rysät ja verkot koettua isobroidien kanssa.

Heikki muistutti:

– Samulihan elättää isäänsäkin.
Ehkä hänellä ei ollut varaa lähteä.

Samulin isä oli leipuri, jonka tili hupeni yleensä jo lauantai-iltana. Toisaalta Samulilla oli katupojan vapautensa. Sitä Heikki kadehti.

Kun junailija vihelsi pilliinsä Vajan seisakkeella, juna lähti taas puhisten liikkeelle. Konduktööri kiersi vaunuissa kuuluttamassa:

– **Seuraavana Hämeenlinna!**

Heikillä ja Erikillä oli pieni matkalaukku jaloissaan, Otolla merimiessäkki olallaan. He olivat valmiina. Muut Hämeenlinnaan jäävät matkustajat keräilivät tavaroitaan.

Juna lähestyi jo asemaa, kun vaunun eteisen ovi aukesi ja huuto kajahti:

– Apassit jäävät täällä!

Kaikki hätkähtivät ja kääntyivät katsomaan ovelelle. Heikki ilahtui:

– Samuli!

– Missä sä olet ollut? Otto kysyi.

Samuli kutsui heidät sormellaan vaunun eteiseen. Pojat menivät matkatavarat mukanaan. Samuli näytti nuhjuiselta, naama ja lippalakki olivat noessa. Selässä riippui laiha reppu.

Hän sulki oven toisten perässä ja sanoi hiljaa:

– Matkustin katolla.

– Miksi ihmeessä? Erik kysyi. – Sehän on vaarallista.

– Siellä on vähemmän konnareita.

– Mutta sinullahan oli lippu ensimmäiseen luokkaan! Heikki muistutti.

– Ei ollut enää. Faija löysi sen ja muutti rahaksi.

– Häijy tempu! Otto sanoi.

Samuli kohautti olkapäitään.

– Ekan luokan penkit olisi kuitenkin olleet mulle liian pehmeitä. Mä olen tottunut matkustamaan pummillä.

Hämeenlinnan asemalla oli runsaasti väkeä odottamassa junaa. Eräällä pitkällä laihalla intiaanisäksöisellä miehellä oli kädessään rihvelitaulu, johon oli kirjoitettu koukeroisella käsialalla APASSIT. Miehellä oli yllään pitkä ruskea nahkatakki, käsissä pitkät nahkaiset ajohansikkaat, päässä nahkakypäri ja otsalla hienot ajolasit.

Mies tervehti junasta laskeutuvia poikia lyhyesti nyökkäämällä ja sanoi äänellä, joka tuntui tulevan maan alta:

– Hyvää huomenta, nimeni

